

СЪДЪРЖАНИЕ

стр. 8

**БАБА ЯГА
В БУРГАС**

стр. 153

**МЕЧО
И ВИХЪР**

стр. 177

**ВЧЕРА
В ДЕТСКАТА
ГРАДИНА...**

Читателю,

Да, ти, който държиш тази книга в ръце и предстои да прочетеш за вълнуващи приключения, герои и незабравими емоции. Пожелаваме ти приятно четене! Сигурни сме, че ще бъде такава. Забавлявай се на воля! И вярвай, също като нас, в доброто, което надвива всяко зло. Просто понякога му трябва повечко време и смели герои, също като теб. И като автора им – Калоян Чобанов – един от най-добрите съвременни български писатели за деца и юноши.

Поднасяме ти три много любими за нас истории, посветени на детството.

Защото детството е специален и вълшебен период от живота на всеки човек.

Екипът на Издателство „Екрие“

БАБА ЯГА В БУРГАС

ПРОЛОГ

Една неделя вечер, към която ще се върнем

Онова дете, което е седнало на стола пред бюрото си и се е надвесило над един празен лист, се казва Валентин. Всички му викат на галено Вальо – така ще направя и аз. Той е на 11 години и точно 365 дни и мога да ви уверя, че в момента е ужасно притеснен. По каква причина ли? Когато часовникът удари полунощ, ще настъпи юношеската му възраст.

С неговите връстници постоянно са обсъждали тази промяна. Заедно са стигнали до извода, че в първата минута от дванайсетата годишнина тялото пораства с поне няколко сантиметра, а в него заработва все още неразгадан от тях механизъм, който, освен вида, променя ума и поведението. Отвъд тази граница момчетата спират да дърпат косите на момичетата, да ги целят с водни бомбички и да им се карат, когато някоя от тях ги заговори. Даже обратното – вече ще бъдат по-мили, ще търсят вниманието им и дори ще себият заради тях. Вальо винаги се разсмиваше като стигаше до тази точка – не можеше да си представи как някой би размахал юмруци заради момиче.

На всичкото отгоре пустият му механизъм беше толкова сложен, че, освен всичко друго, можеше да трие и спомени. Колко от Големите, както наричаше Вальо тези над 12 години, се сецат какви са ги вършили като деца? Ами! Порасналите хора бяха твърде заети или да ходят на работа, или да се ухажват. Тяхното утре беше по-важно от тяхното днес.

„Здравейте!“ – написа Вальо на първия ред на листа и загриза нокътя на палеца си. Винаги правеше така, когато го измъчваха притеснения. Честно, много искаше да разкаже как-

во му се случи през седмицата. Как с неговите приятели се забъркаха в диво приключение, изправяйки се срещу една... нека я наречем *злосторница*. Обаче нямаше време – след няколко часа стрелките на часовника щяха да се съберат най-горе и да отброят първата минута от рождения му ден. Предстоеше механизмът да заработи и у него, както при всички останали. Зрелостта щеше да ограби детските му мисли. Да изтрие спомените му. Разбира се, не всички, но как да бъде сигурен кое ще се запази и кое не!? Става дума за сложен и все още неразгадан механизъм, да не забравяме това.

Ето защо, в последните си часове като хлапе, Вальо мислеше само как да напише своята История – и то колкото е възможно по-бързо.

„Големите не я виждаха“ – написа той и пак загриза нокътя си. Допълни: „Всичко зависеше само от нас“.

Погледа още малко листа, после прехапа долната си устна и започна да шари по него, разгорещен като препълнен с въглища парен локомотив.

Да го оставим да твори на спокойствие. Не е хубаво човек да наднича в дневниците на другите, но няма страшно – аз съм не по-

зле осведомен от Вальо и ще ти разкрия какво *точно* се случи, а после ще видим дали нашият герой не е... преувеличил малко. Или пък посмалил. Като познавам Вальо, и това не е невъзможно.

И тъй...

Както всяка неприятност, тази също започна в понеделник.

ПОНЕДЕЛНИК

Беше ранна октомврийска сутрин, от онези, в които най-важното за възрастните е да не закъснеят за работа, а децата им – за училище. Денят се събуди намръщен и напук на хубавата прогноза за времето, лиши града от свежите си цветове. По синьото лице на небето се трупаха облаци. Мрачни и дъждовни, те се съгъстяваха и заплашително се тросваха един на друг с напирани гръмотевици. Въздухът бе станал гъст като сироп, а ветровете фучаха зверски. Вълните в морето се издигаха като планини и после шумно се рушаха в бреговете. Сякаш дори времето подсказваше, че в Бургас стъпва нещо злокобно.

Както вече разбирате, центърът на нашата история не е къде да е, а в този морски град. Злосторницата, за която споменахме, можеше да отиде къде ли не – в София, Лондон, Париж... но не, тя си избра Бургас. Какво да се прави – неприятностите са явление, над което нямаме сила.

Поне така си мислеше и Валентин, когато колата на баща му паркира пред входа на СУ „Иван Вазов“.

– Хайде, слизай, закъснявам за работа!

– Да, да – закима Вальо. Внимателно затвори вратата на слизане и потътри крака по тротоара. Все още преглъщаше отминали спомени от едно добре прекарано лято, което неусетно беше свършило. Спря се с лице към училищната сграда, мушнал ръце в презрамките на раницата си, и взе да чупи недоволно устни. След малко чу клаксон, придружен от бащиния му глас:

– Стига си се мотал! Да те видя да влизаш!

– Да, да! – Вальо се обърна да помахна на татко си.

Нека накратко кажем как изглежда нашият герой, та ако някой ден го засечете в Бургас, да го поздравите. Не е нито висок, нито ни-

сък, което го имунизира срещу прякори като дългуч или джудже. Има мека кестенява коса и винаги си сресва бретона наляво, понеже от малък майка му го харесваше така. Очите му са пъстри, озарени от лукаво сияние. Нослето му е малко, усмивката чаровна, а зъбите – по-бели и от сняг. Мие си ги след всяко ядене и забравя само понякога. Накратко, да си го кажем направо – Вальо е сладур.

Първият час е започнал вече, а на първия чин виждаме да кротуват, необичайно за тях, Вальо и Антон – същинско чудо е, че той още си помни цялото име. Откакто се е родил, всички го наричат Тони, в училище стана Тонфийлд. „Добре“, че прави и по някоя пакост, та родителите да му се тросват по име.

Тони има русолява коса и много лунички. Доста е хилав, като направен от кибритени клечки. Но най-много го отличава шапката с козирка, която носи като аксесоар. Винаги я слага наобратно. Веднъж учителят по литература му беше извикал: „Ей, Колфийлд¹, свали тази шапка“. Какъв беше този тип и с какво се

¹ Холдън Колфийлд – шестнайсетгодишен хлапак, главен герой от романа на Дж. Д. Селинджър „Спасителят в ръжта“. За един долар си е купил червен каскет, който носел с козирката назад... и сам признава, че е много просташко. Бел. Авт.

ядеше никой не разбра, но звучеше яко. Така идейните умове родиха *Тонфийлд*.

Ще бъде проява на свръх критицизъм да кажем, че Вальо и Тони не внимаваха в часовете. Да – кротуването беше необичайно за тях, но се стараеха да не прекаляват. Смятаха се за дискретни палавници. Само че класната им отдавна бе прозряла през тяхната дискретност и си бе научила да раздели двете момчета. Не ѝ беше Идея №1 и просто изчакваше момента... който настъпи *ето така*:

Почука се, а после вратата се отвори, без да се изчака позволение. Всички млъкнаха, щом влезе онзи със строгия поглед, т.е. господин директорът на СУ „Иван Вазов“. Никой обаче не видя застаналото пред него момиченце, което мятеше срамежливи усмивки към новите си съученици.

Директорът потупа детето по гърба и то пристъпи няколко крачки напред, за да се озове на мушката на погледите на класа. Последва кимване към преподавателката, чиято фамилия впрочем беше Дичева. Тя кимна на свой ред в знак, че присъствието на директора е излишно оттук насетне. Щом вратата хлопна след него, г-жа Дичева поде:

– Деца! Кажете „Здравей!“ на Виктория,

която от днес ще бъде ваша съученичка.

Разнесе се задружен възглас:

– Здравееей, Викторияя!

– А сега, нека ѝ дадем думата и тя сама да ни разкаже нещо повече за себе си – продължи класната.

Това беше моментът на Вики и момиченцето се вълнуваше неимоверно. Бясното блъскане на сърцето ѝ заплашваше да заглуши предварително намисленото представяне. След няколко дълбоки вдишвания, започна:

– Казвам се Виктория...

– Това вече го разбрахме.

Забележката се разнесе от най-задните редове, където по традиция седяха върлите пакостници. Последва справедлива забележка от учителката и отсречно обещание, че това няма да се повтори. Момиченцето продължи, все едно, че не беше прекъсвано:

– ...Но на галено може да ме наричат Вики. Досега родителите ми работеха в Плевен, но тази седмица ги преместиха в Бургас... тъъ, за постоянно. Надявам се! Дано да е така, защото градът много ми харесва и нямам търпение да дойде лятото и да го прекарам на плажа!

Виктория, която пожела да я наричаме Вики, толкова много се вълнуваше, че несъзнателно се повдигаше на пръсти, а в гласа ѝ потрепваха пискливи нотки. Уж беше репетирала пред огледалото всичко за любимите си цветове и музика, но езикът ѝ внезапно се преплете. Събра длани пред устните си и погледна въпросително към г-жа Дичева.

– Е, деца – взе думата преподавателката, – сега да намерим място за вашата съученичка...

Вальо, напълно незасегнат от вълненията на новото момиче, лежерно си драскаше по последния лист на тетрадката. Обаче стойката, която беше заел, отваряше едно петънце гола кожа малко над кръста му. Изкушението беше твърде голямо за Тони, който извади пергела от несесера си и възможно най-безскрупулно го боцна. Последва най-естествена реакция...

– Ооох!

...И от Вики, фокусът се измести към двамата палавници.

Настъпи дългоочакваният от г-жа Дичева момент.

– О, това е вече прекалено... и то пред новото дете. Какво да ви правя вас двамата? – зададе въпрос класната и мигновено си отгово-

ри сама. – Знам какво. Ще ви разделя!

Вальо и Тони се спогледаха. Това беше петата им година заедно на един чин. Време, през което разделянето не съществуваше за тях дори хипотетично. Но класната им беше на съвсем друго мнение и с по-остър тон ги подкани да се раздвижат.

– Тони, не се мотай, а седни ей там отзад. Виждам едно свободно място. Валентине, ти си остани тук, но си посъбери учебниците към твоята половина. Чинът не е само за теб.

Госпожата се обърна към Вики и ѝ посочи току-що освободилото се място. Момиченцето седна, без да задава въпроси.

Уточняваме, че Валентин беше умно дете с прозорлив ум. По ехидните погледи на момчетата от класа разбра, че го чакаха сериозни подигравки. Да си петокласник и да седиш на един чин с непознато момиче, беше равносилно на това да объркаш тоалетните и да влезеш в дамската. Подмяната го огорчи повече и от преместването на Тони. Да си беше останал сам на чина!

– Хей! – Вальо чу тихия глас до себе си и видя към него да се протяга ръка. – Приятно ми е да се запознаем.

Началото даде Петко – розовобузест дебелинко, който повече от всичко обичаше да се присмива на другите, а най-много мразеше да му се подиграват на него. До края на часовете ръсеше периодично плоски подмятания:

„Как е гаджетото, а?“

„Валка, кога ще е сватбата, а?“

„Купи ли вече пръстен, а?“

Сломен и бездруго, Вальо прие имаше подигравките му много присърце. Между часовете избягваше всички, дори и бившия си съсед по чин, от който тръгна цялата работа. Тонфийлд напразно пробва да му се извини. Поне три пъти.

Новата съученичка, която разреши да я наричат Вики, междуременно откри, че никой не иска да я нарича никак. След третата подадена и нестисната ръка, тя се сгуши на чина с въздишка и, за радост на Вальо, даже му обърна гръб. Съвсем малко.

